

Ribolov na otvorenom

Nisam neki strastan ribolovac ali po nekada se otisnem i na more. Jedan trip je bio malo drugačiji nego standardni.

Naš ortak, Markos, jednom prilikom, pita mene i Klausa, oćemo li jedan vikend na ribarenje sa njim.

Markosov otac, grk poreklom, ribario je celi radni vek. S oca na sina, i Markos se time bavi, bolje rećeno, bavio. Sada to radi na malo, samo vikendom ili kada mu treba ekstra kinta. Riba je ovde najskuplja namirnica.

Hoćemo mi. Gde?

Neka mala naseobina oko 300km na sever, *Green Head*, Zelena Glava!

Ništa lepše nego pućina plava!

Krenemo jedan petak popodne, lepa voćnja, bez gućve, sijaset malih mesta usput; Jenćip, Lanselin, Mur Reka, Ptićje Gnezdo, Pinakls, eto nas tamo oko 7, još se nije smraćilo.

Mesto.....pustoš. Nigde nikoga, svi su negde...

Pešćane dune, medju njima oko petnaestak kućica od jeftinog materijala, nema nikakve infrastrukture osim struje. To je naseobina osnovana kao privremeni smeštaj za ribare. U tom delu okeana je dobro ribariti, ima ribe, ima grebena, pogodni uslovi za taj biznis, imaju malo pristanište, ne plaća se lećarina, jednom rećju, divljina.

Oko Perta, riba je odavno izlovljena. Uglavnom se ide na sever i na otvoreno more 20-30km ili dalje, duboka voda.

Tako je i stekao nešto.

Krenemo rano ujutru, 5 sati.

Voda mirna, jutrom obično nema talasa. Imamo sreću, oblačno je. Na ovom delu kontinenta sunčani dan je kazna. UV ubica. Prži i oči i kožu. Naravno da se na sve navikneš ali oblačan dan je retkost koja se ceni.

Jezdimo i pušimo, svi. Već 15-20 minuta.

- Kad će da stignemo na lovište, pitam.

- A, još pola sata, tamo iza grebena, tamo je riba, u dubokom.

Još pola sata? Mislio sam da idemo na pecanje....!

Onda, vide se sitne penušave kreste talasa koji se prelamaju preko špičeva grebena. Uobičajen znak da ima neka kamen ispod površine.

Markos nalazi prolaz lako, bio je tu mnogo puta, konačno, eto nas na otvorenom moru.

Eto nas na otvorenom moru...iznenada.

Kakva nagla promena!

Prvo što primetimo je boja mora. Okeana.

Crna kao zift. Onaj termin „lepo plavo more“ je čista besmislica.

Pojmove, more i okean više ne mešam. To nije isto. Niti slično.

Druga primedba koja sledi su ogromni talasi. Ne tipični talasi već oni blagi, mekani, dobroćudni, kao brežuljci ali jako veliki. To zovu „swell“. Srećom! Lep dan. Da je to talas koji zovu „wave“ bilo bi katastrofalno. Tada se obično ne ide u ribarenje jer se obično niko ne vrati otuda.

Odakle da počnem sa „prvim iskustvima“?

Talas prvo.

Posle samo minut od grebena, ulazimo u zonu otvorenog okeana koji nikada nije kao „mirno more“. Uvek ima taj dobroćudni talas, „swell“ veći ili manji, kada je vreme dobro.

I mi jezdimo punom parom preko njih, s tim, što su danas visoki oko 25 metara, crna brda.

Aj-aj!

Kada smo u dolini između dva talasa, samo vidimo te crne planine okolo.

Ladno nam oko srca, panika je tu! Sada će da nas poklopi, pa to je tako izvesno. Planina ide na nas.

Markos daje gas, sve vreme vozi, recimo, 30km/h. Ne jebe talase.

I tu počinje kaos za nas dvojicu neiskusnih „ribara“.

Kada čamac stigne na vrh talasa, preleti nekoliko metara preko grbe i tresne na vodu, nizbrdo.

Trasssssss!

Zato što nema kobilicu, udarac je katastrofalan. Očekujem da se barka raspadne u param-parčad.

Novo iskustvo. Pošto smo već u panici od potopa, grozničavo se držimo rukama za onu šipku na kabini. Opet i opet i opet. Svaki put grčevito stežemo šipku koja će uskoro da se istopi od stezanja.

I naravno, mišići, posle 10-ak minuta, kolaps.

U jedmo od narednih trassss, šaka se jednostavno otvori i mi na dupe pozadi.

Drž opet, trasss opet, na dupe opet.

Vidimo sada da ćemo da izginemo ni krivi ni dužni. Ostavljamo šipku i tražimo oslonac na podu. A tu ima svašta, konopci, kutije, torbe....

Opet ustajemo, pa opet sve iznova.

Povremeno, sa vrha talasa ugledamo svetionik tamo daleko na kopnu. Veoma daleko.

Psujem u sebi i kunem se da više nikada ne napravim ovakvu glupost.

Zemljo, slatka zemljo!

Takođe, po neki ribarski brod izgvi iz tih crnih planina, na sekundu, dve, pa nestane. Oooo, pa možda će neko i da nas spase kad potonemo.

Sada vičemo Markosu:

- Ej, uspori, pa izginućemo.

ON nas potpuno ignoriše. Zna. I on je nekada prošao kroz ta vrata, sada uživa da muči novopečene pomorce.

Pazi, on stoji, jedna noga na palubi, druga na ogradi čamca, na to koleno se nalaktio desnom rukom u kojoj drži cigaru, levom rukom drži točak kormila, puši i uživa u pejzažu.

Kaže, pustite tu šipku, stojte bre.

Sve smo ga poslušali, izgibosmo po palubi.

Trajalo je to više od pola sata.

Kad smo konačno stigli na odredište, prvo sme se ispovraćali od morske bolesti, jedno 20 minuta i konačno počeli da pecamo. Puni elana.....

Nismo bog zna šta upecali, zrno ili dva. Markos nekoliko lepih komada.

Povratak je bio malo bolji. Barem smo bili spremni za sudnji dan.

Stignemo kući, odahnemo.

Za večerom pita Markos, hoćete sutra opet sa mnom.

??

Opet?

Na pecanje??

- Hoćemo!

Ovo mi je zvučalo kao crtani film.

Da mi je neko ovo rekao, rekao bih mu da priča gluposti.

Jok. Mi hoćemo opet na pecanje. Bez oklevanja.

Suđer Bob scenario.

Predpostavljam, sramota nas da priznamo da smo se prestravili i namučili.

Idemo pa šta bude.

Srećom, jer:

Jutro, sledeći dan, sve isto, prelazimo greben, crni talasi.....

A nas dvojica....ništa.

Stojimo na palubi, pušimo i ćaskamo sa Markosom.

Ja iz obesti, pentram se okolo op ogradi, po ivici, na pramac, pozadi, kao majmun.

Kao da sam baš na tom čamcu rođen!

Eto.

Da nisam probao, ceo život bih zazirao od talasa.